

Fondator:
G. V. MUNTEANU

Redacția și Administrația
la Tipografia N. P. PEIU
B A R L A D
Str. Stefan cel Mare Nr. 17

OCEA TOTOVE

Foaie de propuneri și educație națională
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni
SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

ABONAMENTE:

Pe un an 200 lei
Pe 6 luni 120 .
Autorități și instituții . . 500 .
Abonamente de arșiții: Biserici
Anunțurilor și reclame, după înțelegere

poziție în registrul publicărilor la Trib
Tutora, Nr. 13941

BISERICA ȘI TINERETUL

Este o problemă care s'a des-
fășurat destul în ultima vreme și este
o problemă care se pune mai acut
în zilele ce trăim. Tineretul este
florarea unui neam, plină de
glorie, sau punga de apă fierdă
când făgașul normal al creșterii
lui, apucă pe colțarii neînțeleși. Din
curăția lui se țese viitorul curții și
din stăbulul lui se înouă tradiții și
înnoiri strălucite.

De elanul lui se leagă biruințele
și de flința lui formose avânturile
spre mai bine și înainte, spre mai
avânturi și onori. O țară trăiește
prin copiii ei și se înalță prin jurta
feciorilor ei. Sufletul tânărului vrea
să spargă toate puzdruțeniile și
lucra înimel lui vrea să deschidă
cărarea omerei și a cinstei.

Este acesta un dar al tineretului
pe care nimeni nu l-i poate lua,
nimeni nu l-i poate presucpeți. Este
într-un fapt pentru care tineretul
cureț al acestor neam se abaciază
acuma de o bucată de vreme. S'a
născut acest fenomen în glas de un
întregitor de țară și trăește și azi
în același glas de foc mistitor.

Este fenomenul greu încercat, care
și-a însemnat în lăina lui ca priso-
nășul zodii nelămuritoare pe care
o trăiește. Toată înima asia curăț
trebuie pusă înăz pe calea re-
găstirii. A colindat alăturea poezii, a
vălărit alăturea și-a înfrânt în
ce alăturea dăruie și a ajuns această
inimă la un examen de rezistență
cărui depinde viitorul de țară și
al Neamului.

Tara de azi chiamă toată nevinovă-
ția aceasta la priceperea trecu-
lului și la o contopire cu generația
care l-a dat naștere întru rostirea
cărilor pe care trebuie să mergem.

Biserica nu poate fi strălucită de toată
ceasta, înfrământată cu tineretul și
fiorul ei. Nimeni n'a iubit tineretea
mai mult decât Cel ce s'a sacrificat
pentru mântuirea lumii.

Nimeni n'a privit în adâncuri de
suflete nevinovate ca Acel ce l-a
chemat la sine. Din nou astăzi Bi-
serica trebuie să-și în misiunea ei
strălucă în serios.

Alăna suflet se macină zadarnic.
Alăna răună se întinde în casa creș-
tină, alăna pustire plătind în
sancularul curăției tineresci din
mijlocul călăuzii nostru popor. Asisten-
ța și călăuzia Bisericii o cerează,
e poruncă chiar de marle coman-
damente ale Neamului nostru blăjnit
și credincios.

S'a greșit destul în alăna împre-
jurări și în alăna locuri. Alături, în
jurul cărui trebuie să se adună
familia și școala, să devină cămin
de veghe, de lăngă care să se înalțe
vârăzii de foc mistitorilor fără dreg-
ostoș de neam și de lege.

E porunca vremii și-și sfărâmare
petrei grele ce apăsă greu pe du-
lul nostru românesc.

Ioachim

Spre noua organizare a Statului

Voința Conducătorului, de a
înnoi organizarea Statului prin le-
garea Intereselor și puterea de în-
făptuire, a celor cari reprezintă în
orice domenii, profesiunii și cor-
purile profesionale, se vădește tot
mai mult.

Organizarea Statului nostru, de
când este de sine stătător, se ba-
zează pe legi și regulamente cari,
atât prin spiritul lor, cât și prin
acelătura lor intrinsecă, n'au con-
ținut asemenea aspirațiilor și
nevoilor simțite ale celor pe cari,
în fapt, îi privea direct.

Acestă înaptașare, această ne-
potrivireală, s'a datorat faptului că
ori de câte ori legătorul nostru,
chiar cel mai bine intenționat, în
loc să se inspire din nevoile și
raciile reale, copia totul după
vre-o lege străină, o trecea, ca
discuții interminabile, prin par-
lament, cu mici modificări nemănu-
șate, și apoi o trimetea ca bună de
aplicat, pe teren. Rezultatul nu se
lăsa mult așteptat.

Așa s'a legiferat la noi, zece și
zece ani, pentru că în cele din
urmă să se constate că un număr
incomensurabil de legi, să fie făcute
nu pentru organizarea, ci pentru
desorganizarea statului.

De aceea, prețuindu-se în pri-
veștie cu entuziasm înțelegerea
actuală guvern, de a apuca, măcar
în al l-lea ceas, pe drumul cel

adevărat al zănelor neamului
nostru.

Înainte vreme, de pildă pe
ogorul meșteșugurilor româneșce,
existau organizații meșteșuguri-
rești bine încheiate și cu rost
fidele, în cât atunci când se dădea
vre un „plac domnesc” — decretul
de azi — care statornicea un privile-
giu cutărel bresle de: tâbăcari, top-
tângii, săpunari, cojocari, croitori,
cismari, măcelari, bărbieri și chiar
făntari, se făcea socoteala de do-
rința lor.

Fiecare breslă muncitorească,
și avea starosteale ei, se stătea în
permanentă legătură cu con-
ducerea supremă a țării,ului, sau a
provinciei.

Astăzi se pășește cu hotărâre
spre romanizarea și a burgheziei
și a breslelor meșteșugurișce, ca
aceste două organisme, aceste două
clase sociale, să se găsească numai
în mâini românești.

De acela guvernul, după direc-
tivele primite dela Conducătorul
Statului, d-l Mareșal Antonescu,
prin purtătorul său de cuvânt, d-l
M. Antonescu, vice președintele
Consiliului de Miniștri, se găsește
de cătiva timp în permanent contact
cu organizațiile corporative, ascu-
tându-le păsările și dolanțele, în
legătură cu organizarea viitorului
stat corporativ.

C. Th. Moroșanu

Arta în război

Ziarul „Curentul” a înaptrinos o anchetă cu privire la influența ce poate
avea războiul asupra literaturii — Reproducem în D. de față un pasaj
din răspunsul conceționistului

«Războiul, pândit în joc înăși
văna, răscălnit sufletul omeneș-
că până și cele mai neapătune au-
dăncuri, și încredințându-l cu-un noian
de impresii, de sfârșiri, de elanuri,
de bucurii și de suferinți, are — a-
supra literaturii, ca să vorbim
numai de aceasta — un influență și
o putere fără seamăn.

Nu mai rășea se explică și faptul
că în literatură universală, cele mai
muri și mai de seamă lucrări lite-
rare, epopei, romane, — acele pe
care timpul, acest critic nemoderm
și necruțător, nu le-a putut șterge,
încredințându-le și sfârșind cu
A'l'Italia lui Leopardi, sau scrisorile
a treia a lui Eminescu, sunt poeme
războinice.

Dar opera de artă nu se creiază
la cald, ci la rece.

Viața scriitorilor, a celor cari nu
conștiința chemării lor și loji scri-
torilor adevărați, nu această conștiință,
este un calvar nestăruș, în lupta

de fiecare clipă pe care o dau între
lumia pe care le poartă în suflet, și
între puterea așă de puțin încăpă-
toare, a cuvântului.

Scriitorii aleargă, nu numai zile
și nopți întregi, dar și luni, și câte-
odată și ani de-a rândul, după forma
nouă a unei lucrări pe care o între-
văd, sau și numai după rotunjirea
unui tip, sau aflarea unei expresii,
sau și numai a unui cuvânt, prin
care să se lumineze cât mai
aproape de adevăr, o imagine sau
o stare sufletească.

Și stăbulul acesta fără nume,
nu se poate împeli, și preluca
astfel, în literatură, în arta sal-
vator de articele, în tureșul în-
prasmic al autorilor, sau în svâr-
colirea noroioasă a tranșelor.

Războiul adună un material literar,
de-o bogăție fantastică, dar elabo-
rarea lui în lucrări de artă nu se
desfășorește decât după război, în
vremi de pace, de liniște și de
siguranță desfășurată a vieții.

A învăța și a ști

lăsa două lucrări de ordin intelectual,
care constituie împreună, după cum văm
vedea, o problemă care pentru mulți este
destul necunoscută. Multă cred că învățarea
de carte sa face numai spre biștele și fe-
licitatea individuală și alăna tot. Ca adică
„cine învață, pentru dănuț învăță”, cum
autim adesea ori egușându-se, în înțele-
șca că omul, învățând, se ajută mai ușor
în viață.

Adevăratul scop al învățării și al
științei de carte sa este însă altă. Se știă
că sunt oameni și necredincioși cu anii mai
târziu, de ordin social și național. Ca re-
zultatul învățării și al științei are o slăbă
de acțione sa mult mai mare, cum este a-
ceia a răspândirii culturii în masse adică
ale poporului, tot așa cum îl înțeleg
destai oameni de cultură din țara noastră.
Voi aminti numai de o înțelegă rostul
acestor două lucrări așa de strâns legate
între ele: omul care învață și a ști și a
cine mai mult, sau mult chiar de cât pen-
tru seama lui, prof. Iorgu. El răscănu-
ceșu totu explicație pe care cei mai mulți
dintre noi o credem așașca posibilă și
adevărată. «S'a nu învață pentru tine, dar să
știi pentru țară», spune răscănuș profesor.

«S'a părea călăuză, înăși așă? Căcăt
însă cu înțelegă amintim, această călăuză
sa se poate să năa desprindem înțelegul,
explicația. Mai întâi, după cât știu, omul
învăță și să știe. Numai cine știe, se aice
că a învățat. Una lăra alie nu se poate.
În al doilea rând, a învăța carte înseamnă
a se lumina, iar am învățat înseamnă
om luminat. Avidă o lumină în toată
puterea cutărelului. Alți oameni, și
aceasta o omnia adevărat, ca și aceia a
sămerii a electricității, a luminării, nu s-
făcăto ca să lumineze pentru ale înțele,
ci, dimpotrivă, ca să lumineze pentru toți
și pentru toate din jurul lor. Dorenda
să fac cu prisoșnă preșții și învățării cari
n'au învațat decât ca să lumineze pe alții.

«S'a că, când cutărelul spune pășit:
«Pe nu înveți pentru dănuț, dar să știi pentru
țară», înțelegându-se înveți și să știi pentru
țară, înțelegându-se că omul învățat, omul
luminat, este dător să-și poartă toată știin-
ța sa, lumina sa, la îndăneța tuturor,
stăruind însăși poporului din care
face parte. Este o datorie națională orice
contribuție în acest scop, oricât de mo-
destă ar fi ea. A face astfel, însemnă
solitare, închiderea în cerșășca ego-
istă și a îndănețării omului, care, după cum
se știe, este cea mai de moarte și a pro-
gresului. Ar mai însemna și pierrea lumii
și nu oboere, cum se spune adesea ori
de poporul nostru, cu mult tăie.

Oată rezolvată problema ce însemnă
«A învăța și a ști», este ușor de înțelegă
ce-ar însemna pentru un popor, în acele
ani noastre, o olesășca culturală a tuturor
omenteilor luminați — olesășca cu caracte-
ter permanent — pentru răspăndirea lumii
cărții până la cele mai însoțate urghie-
le ale așășcați românești. Înălțându-se
indiferențelor și egușului alăna dintre
oameni luminați din țara aceasta și
preșca la locuri lora a adevăraților înțeleșci
și dători față de neam, ce oameș
vălăși ce surd, mai bine s'a pușca țara.
În alășca acest bine, cu toată încrede-
re, fie și în cazul al l-lea!

I. C. Antonovici

«XENODULII»

II

În ce privește categoriile de xenodoli cari trebuie osebiți, cerețați și infierați se poate pune o întrebare în care nu vreau să evit răspunsul: acela dacă nu cumva între cei cari sunt așa de legați de strălini, încălț interesele umora nu se pot osebi de ale celorlalți nu se află și suflete oneste, oameni iubitori de națta lor, cari, făcând ce fac, urmează unu fel de a gândi al lor, care trebuie înțeleși și respectați.

Cutare-ți va aduce înainte că, lipsiți de capital, nu putem pune în valoare bogățiile țării fără a recurge la strălău de peste graniță, la interpusul lui dintre noi sau, pur și simplu, la Evreii care oferă propriu său capital, ieșit dintr-o muncă și economie care merită laude, dar nu trebuie să ne facă a ni-l pune peste noi în lucrurile ce trebuie să rămăle ale noastre.

Acela i se poate răspunde așa: *nici o generoșie n'are datorită și dreptul de a dispune în folosul ei de ce a dăruit unei țări natura ori s'a adunat din munca înaintașilor.* Țări s'arua au putut sta prin energie și devotamentul oamenilor din ele în fruntea omeniilor pe care au stăpănit-o prin virtuțile acestora. Căci rorul în viața omeniilor nu se capătă prin ceea ce vizii din scormoniaie infirugată a uilimel rămășițe de avere ce a mai rămas de-asupra și dedesuptul pământului, ci prin capacitatea de a rezista într-o viață bine ordonată și cu grăji de urmași, ocărător ieșit dinăuntru și din afară ce ar putea presenta părți infiroriere din ființa omenească. Nu poate fi un mai miserabil triumf de cât acela de a lichida pentru folosul unui moment orice acuzanță al materiei exploabile.

Dar mai este printre xenodoli o categorie de teroeticieni.

N. Iorga
(Din „Nezval Nostre” Nr. 193
din 5 Septembrie 1931)

Profesorilor mei

O lucrări la mormântul înscris
pestele de izvoa, V. Trănești.

Dia sufletele voastre — ca a pa de ivor —
Mi-ai răsdădit, pe veacuri, cum amora în gând de țară,
Că azi, când pentru mine, sunteți iocană rară,
Vă chem cu amintirea, în văzul tuturor.

Căci, fără voi, sunt sigur, nași fi simții ce-i abor,
Nași fi vârut, pe deasuri, cum napoleo se coboară,
De ce sunt firiți pe lume și cum de le-nfioară
O doină dăle manle... sau doina unui dor...

Prieten de alții dădit... lăcaș sănt de amintiri...
Și toți ce-aveți, din leagăn, aceleși mari meniri,
Sădjiți balsamul vieții cu-acestei dărnici.

S'în noile altare, ca nimeni să nu stăngă
Lumina cu putere de cât în veșnicie,
Dacă voiți, la piepturi, și aljiți vă vă străngă.

G. Constantache

Drumule

*Drumule,
Cu fine vizez marea înfăntul,
Drumule,
Cu fine sunt tonarji deparle...
Drumule,
Nu-mi înfrădina înzilele dragostei,
Drumule,
Nu-mi încurca fericierea idealului!*

*Dramule,
Ca fine urmează toate rosturile,
Drumule,
Ca fine înțea toată viața,
Drumule,
Învoji-mă să curvosc nepătrunsul,
Drumule,
Îndușorată-mă spre culcu paradisiului,
Popotarie și la reponsoi tradiei mele,
Drumule.*

Mariela L. Creangă

Cuvântarea

Înintă de către D-l C. Th. Moroșanu, la înmormântarea prof. D. I. Ghimpuș, ce a avut loc în ziua de 27 Februarie a. c.

Școala lui Codreanu, adăpostită în căliile bisericilor „Dumnezca” primea acum aproape 70 de ani pe elevii Ghimpu Dămtiu, un prietănel numai de o șchiopă, dar cu poezia de un cot, ex apoi după câteva ani, tot accesei școlă, adăpostită în aceti loca, o mădărie pe stărua oarășul nostru, să deschidă porțile lui, năruți profesor Dimitrie Ghimpuș, ceea ce stăruia pe la pește sale, spre odihna de veci, pe bătrânul Dimitrie Ghimpuș.

Nu e mulțumire suletăscă mai mare ce poate să stăruie cievra, decât stăruia călă amintirii-și cu admirației de marea oștinăscă-și și notăcă, pentru binele școlăresc, a unui dintre ili așteji ai școlăului său. Nu poate fi excepția

sau înalțării și mai frumoș pentru timorele generației, cu respectul pentru mai mară lor, cari le-au călăudii primi pași spre lumini și adeuri.
Numai ce gândim acela cu, fostul elev la lui Dimitrie Ghimpu, răsă glăsu în foța școlăului unde o alică și, spre a-mi face o stăruie dărie în această clipă de unanimită dărie.

Oamenii puri pentruț așa ce ordănuil de cel ce toate le conduce în lume. Papete lor, pătătoare și frumoșă, rămân.

Din fapta și fapt adunat, se călădește pășor și conștiința unui om.
Dacă din simțimăniele acestei clipi în care se ridică dinăuntru toată înțea, sau pășta care, decât ne-am întors în

Un doliu al corpului didactic din Bărlad

La 26 Februarie, ora 8 dimineața, s'a stins din viață, la locuința sa, distinsul fost profesor Dimitrie I. Ghimpu, care a onorat învălământul orașului Bărlad, ca profesor, cu o acritate rodnică de aproape jumătate de veac. În acest timp a fost și primar al orașului și deputat al Județului Tutova.

După dorința sa arzătoare de a dormi somnii de veci, alături de devotata sa soție, care a fost o dătoasă și f. bună mamă și profesoară, copiii cu rosturi destul de frumoșe în viață, adăde recunoștință — sunt transportat, în timpuri esă grele, cu vagon special, la București, unde a fost înmormântat.

În ziua de 27 Februarie a fost transportat la gară, cu o grandioasă ceremonie religioasă, de la bine-înțemeia lui gospodărie.

A această ceremonie a participat un public numeros și select, remarcându-se multe nobilități, apoi elevii școlilor din Bărlad, numeroși profesori și profesore. El și urmasi cortegiului până la vagonul mortuar, într-o atmosferă tristă și profund pioasă.

După slujba religioasă oficiată de 3 preoți, au urmat cuvântările emoționante și calde, drept ultim rămas bun, pentru prieteni așa de scumpe al acestei oraș, care nu se va mai întorsă să-și dăruiască aciel sufletul lui bun, cald și curabil. Cel dinții cuvântăsoasă a fost al părintănel D. Dumbravă, Sfința Sa a scos în evidență bogatele acte caritabile, căre jeseau neconștinți viața multă prețuțului defunct.

A urmat apoi emoțioșnentea cuvântărie a d-lui avocat J. Ionescu, care a evidențiat caracterul de bronz și statornicie de idei, sentimente și voioși, în activitatea patrioțică și politică, desăvârșită cu jertă, sfințenie și tenacitate pe calea binelel general înlăpșuit de către mulțibul dispărut.

D-lui alături de admirație a pus și o lacrimă sfântă a prietenului iștin și de principii, care se desparte de cel plecat, pentru totdeauna.

La coborârea scriurali pe treptele locuinței îndoliate, de către 6 țărani din Lungești, comuna de naștere a iubitorului de baștină și țărani, care li șopteau rașunice de molcomă „veșnică pomănie”, a s-a întâmpinat cuvântul cel din urmă, a d-lui învălător D. Idravașcu, că delegat al școlăii și școlii Lungești, ce s'au bucurat de cea mai largă și fericiță dărnici, a acestei școlle mare, ce

din puțin a făcut mult, minunea celor alieși.

El a vrăștat cu prisosință morocul, pe care l-a avut școala, căci marele donator, a înesărat-o cu o bibliotecă frumoasă și cu toate cele necesare aproape 20 de ani, și n'a uitat nici interesele bisericii și ale școlăii, nici înfălțarea unei mici farmaci, lărgindu-se și în sfera satelor învecinate.

Drept măngăiere la această durere înecată prin această scampă pierdere, a vorbit și o elevă de la liceul industrial de lice „N. R. Codreanu”, care și-a măngăurat frumos pe buna sa drăză directoră și a adus ultim prinos de recunoștință tatălui d-sale, profesor și la această școala, pe care a bucurat-o cu sfaturi, glume și binefaceri părintești.

După acestea, a urmat discursul d-lui G. Gală, directorul Liceului de băieți „Codreanu”, în porța acestei instituții, așezând decedatul, în galeria factorilor de care țara — copiii săi suletieși, — printre care se numără și d-șă și care-l păstrea și adăncea recunoștință ce v'or transmite-o posterității ce urmează să dănuiască cu aceste virtuți.

D-l C. Moroșanu, distinsul director al școlăii noastre, a stins în calde cuvinte legătura suletăscă între aceste profesori și elevii săi, — copiii săi suletieși, — printre care se numără și d-șă și care-l păstrea și adăncea recunoștință ce v'or transmite-o posterității ce urmează să dănuiască cu aceste virtuți.

D-l Gală, profesor la școala Normală și Comerț, a încheiat, dureroșă șerie de despărțiri și de glorificări a vieții, în chip destul de frumos și de rodnic, de alături dus pe veci, pe eroarea căsă, grădini, școalașul și a tuturor celor scumpe, ce plâng pe acest drag om, alături de natura morbită de slăruț de țărani, care și deschide orizonturi luminoșe, ce s'au prēmăscă sufletel al d-lui, pe care a radiat-o în: familie și școlă.

Dintre acestea, rămănoș cu măngăierea, că sufletele mart nu mor niciodată, ră materia, care se transformă spre a aduce creație nouă, să ne dea puțină amintiri celor duși, decât prelungirea binecuvântătel lor eternității.

M. L. C.

treburile și roștilele noastre de unde firește iupta nu va lipsi niciodată, cu iștina mai bună, iateleșca mai largă, sufletul mai puțin pățimă, încorporând în coștința noastră milară o ură și dăle celele simjii acuna și celase a locă înț și trăsăreț frumoșă a arăria care a plecat dintre noi: *Agasura vrei și o răsuții.*

În lănga lui vieții Dimitrie Ghimpu a avut înfrădindul din secol care pe alături țăr și deșertăci și țăr și plecat în lănga țării soareși. El însă a perștat cu credință ce o dregate tot exiș în lume; pe această credință, țare cu o simțac de grăuți, s'a sprjinit el, ca să perseverese și să prēmăscă lăruire cu cel mai candid stoicism, ca apoi să steargă cu uitareă lui generoșă tot ce s'a prēmăscă amintiri.

Plecat din marele restoror al școlăii; plecat din pășta țărăscă, Dimitrie Ghimpu s'a înțeles în țără la viațune de

romă, că stăruia și încredinț pe ili de țărani, ajută la trecerea acestei pleci.

Printre celase a făcut Dimitrie Ghimpu pentru cel din mijlocul căsă a plecat, prin opera de ridicare a școlăii, nu stăruț mereu tutorel celor cu aciel obșorie, dătoare de a nu ne înfrădădăcine cu care școala legă de ea stă.

Dimitrie Ghimpu a fost încolțădit și o nașine cu căl este mai lăruț de școlă, cu atât trebuie să fie mai acivă în domeniul cultural, dezvoltare culturală înț în genere chiar care deschide porțile vântilor.

Școala și biserică din Lungești, școlă de băștie a aceli ce a lăteșă că d-lui și lui agonoșă să împartă cu dărnici, se pot șogii mulți.

Cele căsare mi de către sfăntă, cu trăud de către Dimitrie Ghimpu, dă toții elevi și enșate în rașuri de dălapot mi de al dăruie, un alcătuit o bibliotecă

Știri și fapte

Carti și Reviste

O viață de muncă

de G. Macovei

Administrația Financiară a Județului Tutova, după ce exemplu pe județ și aduce mulțumiri în numele Ministerului Finanelor d-lor: Avuții M. Cosma primarul comunei Perieni și D. Vrîncomen, care au cumpărat titluri de rentă în valoare de 10.000 lei și au achitat anuitățile îlesului comunal.

Conducerea Căminului Cultural „Stroe Belonecu” din satul Pleșu-juț, Tutova, aduce și pe această cale cele mai vii mulțumiri d-lui Const. N. Damian din Iași, care neamă familia și satul de unde a plecat, a dăruit bisericii de act. numai în anul acesta 2 icone mari, 2 candele și 5 sfecșie mari de alamă, toate în valoare de 38.000. La fel aducem mulțumiri d-lui

Savin Petru pensionar, C.F.R. care a dăruit bisericii 2 propoze, 2 sarrafii și 2 candele în valoare de 10.000 lei.

D-lui Grigore Comănescu care a dăruit o iconă în valoare de lei 800, și în colaborare cu d-l Simion Zăndu un prapor în valoare de lei 2500. Mulțumim, deosebit, tuturor celorlalți făcători de bine, care în anul trecut au dat mai sus, înscind peste toate greutățile pricinuite de răboaiu, au sporit inventarul bisericii noastre cu daruri ce depășesc suma de lei 70.000.

Prăstrăm toată cinstea cuvenită și față de acei ce s-au anunțat a se alătura celor de mai sus, cu fața lor.

Pr. Iordache Macovei

Elevele Premiate de Soc. Ortodoxă

PREMIUL I.

Liceul de fete „Iorgu Radu”

Clasa I. Dimitriu Alexandrina, Irava Maria și Marcu Irina.

Clasa II. Alina Agăla, Chirilona Maria, Gheorghiu Maria și Papa D. Elena.

Clasa III. Matasoaia Calopia, Stegăroiu Violeta și Simionescu Olgașia.

Clasa V. Crăciun Georgeta, Stegăroiu Georgeta și Măgurea Maria.

Clasa VI. Mărgărită Veronica, Iancu Florica și Mirceașcu Maria.

Clasa VII. Dolnicea Margareta, Antonia Antoneta, Rovina Elena, Ștefănescu Cecilia și Băbușca Georgeta.

Clasa VIII. Măzolin Ottoa și Daghe Anrita.

Liceul de fete „Industrial”

Clasa I. Dădărio Jena și Brăscu Silvia.

Clasa II. Peride Silvia, Oaliță Anrita și Basu Lidia.

Clasa VII. Grașă Eugenia.

Clasa VIII. Blăneru Ouzina.

PREMIUL II.

Liceul „Iorgu Radu”

Clasa I. Barbu Virginia, Pain Alexandrina și Palamari Lavinia.

Clasa II. Dolnicea Suzana.

Liceul „Industrial”

Clasa I. Grosa Elena.

Clasa II. Roșoiu Lidia, Bănică C. și Coșoiță Elena.

Clasa V. Popa Silvia, și Vasiliu Valeria.

PREMIUL III.

Liceul „Iorgu Radu”

Clasa III. Crăciun Maria și Moise Leana.

Clasa V. Căndăraș Natalia și Stănu Victoria.

Clasa VII. Tătaru Cesarina.

Clasa VIII. Dinu Elena.

Clasa VIII. Chibășan Elvira.

Liceul „Industrial”

Clasa II. Stercă Valeria.

Clasa III. Călina Virginia.

Clasa VII. Măndru Ecaterina.

A mai fost menționate alie 40 eleva dela cele două Licee

PREFECTURA JUDEȚULUI TUTOVA Comisia Județeană PUBLICAȚIE Nr. 5198

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 28 Martie 1942, orele 11 se arundăză cu licitație publică Moșra Tărnăveni din județul Sălaj, Palera lângă gara Bărlad, proprietate a N. R., prin expozitia dela eredită Aron Glesberg, compoză din două părți petre și alie expozite, fără notă, așa cum rezaltă din copia de expropriere.

Licităția la data arătată are loc în Căminul d-lui prefect.

Arundăza se va face pe termenul de 3 ani. Conștințată vor fi românii etnici și cu îndeplinirea condițiilor trebuierilor.

Preții de arundăza încep dela suma de 60.000 chlețe anuale pe termenul de 3 ani. Spre a fi sigurate licitațiile conștințată vor fi depune garanție de 10% care se va completa la suma rezaltată la licitație.

Licităția cu oala în vedere se va face la oraș și dela oraș la Comisia Județeană dela Prefectură.

Președintele Comisiei Județene
Prefect, Colonel I. C. Zăboaru

D-lui Colonel I. C. Zănescu Prefectul Județului Tutova

Domnule Prefect,

Lăudă cunoștință din lucrările adunării generale anuale a Căminului Cultural Județean, din toate lucrările ce ne vin din raportul administrat de D-Voastră și din raportul Nr. 84 din 2 Februarie a. c., pe care mi l-a făcut directorul Căminului Cultural Județean, căi sperin moral și material acordată și de ai tuturor Căminelor Culturale dela tot Tutova, ne îndeplinim o plăcere și mare datorie să vă îndăncem cele mai vii mulțumiri.

În acurial trecut din luna August 1941, de când sunteți Președintele Căminului Cultural Tutova, amțigă culturale și Fundații din satul județ au rezaltat astfel de progres, fiind județul D-Voastră a trecut între cele mai bine organizate și mai dornice de fallire din întregul țară.

Pagut o listă de cîte ori vă duceți în județ lași și pe directorul și inspecciori școlari culturali și că împreună cu ei viziuită Căminile și față îndeplinire pe care le dicităză cunoștința la fața locului a realizărilor și realizărilor acestora, le că oare noare lucrările și o mai puternică dezvoltă de a fi alie satelor și școlii lor.

Ne măndrim că vă avem la conducerea unui Cămin Cultural Județean și vă rugăm ca pe viitor să acordeți aceluși bunăvoință și același spirit în tuturor Căminelor Culturale din țara Tutova, pentru a dobândi această oportunitate de fallire a școlilor, prin propuneri lui puteri la prin lic, astfel ca județul Tutova să devie un teren de comparație pentru toate celelalte județe din țară.

Primiti, vă rog, Domnule Colonel I. C. Zănescu, expresărea sentimentelor noastre de alieși prietini.

Director General, alieși Indrebrății

Atelerele Grafice N. P. Peiu, Bărlad

D-l Gheorghe Macovei, directorul „Institutului Geologic” din București și membru al Academiei Române, a tipărit în editura Cartea Românească lucrarea „O viață de muncă” în care reliează munca titanică pe ogorul scriurii româneșe, a d-lui Ioan Simionescu, profesor de Paleontologie de la Universitatea din București, de curând pensionat.

Prilejul care l-a determinat pe d-l Macovei să scrie activitatea acestui neobosit cercetător și pămîntului românesc, a fost alegerea d-lui Simionescu ca președinte al Academiei Române în primăvara anul trecut.

Itat cum se exprimă d-șsa cu privire la această alegere: „...grăia ei (a Academiei) a fost și alieșă ca expozen, una din figurile cele mai reprezentative ale spiritualității noastre, îndiferent de secțiunea crește la aparține, a cărei activitate s-a alieșă un caracter cât mai larg național, cât mai cuprinzător românesc, o figură care, în alără de serviciile aude specialității sale, să se fi străduțit cât mai mult pentru ridicarea, punerea în evidență și afirmarea înșingurilor noastre etnice.”

În mai departe: «ea a volt ca, în aceste vremuri de grele și dureose încercări istorice, să așeze în fruntea ei o personalitate care se corespundă cât mai fidel interesului acestei înalte instituții, pentru toate aspectele muncii și vieții românești, din toate colțurile țării, măndrim pe care se întinde această viață.”

Începând cu «Compromisul în natură» când în calitate de student în Aula Universității din Iași, își inaugurează la 1889 activitatea, d-l Simionescu, continuă să scrie netreburat timp de 52 de ani, aliat în

domeniul specialității sale, cât și în acțiunea de răspundere a culturii în mosele largi ale poporului.

Cu tolagul în mână, a colindat în lung și în lat pămîntul românesc, notând și apoi dând în vileag, în cea mai alieșă și strălucitoare vorbire românească, tot ce a observat din minunatele privilegii ale meșteșugurilor peste cară a călăit.

Dar caoșa a împus calitatea de savant a d-lui Simionescu este cercetarea din punct de vedere geologic și paleontologic a pămîntului țării noastre, stabilind criteriile definitive cu privire la structura și compozitia lui.

Nici județul nostru n-a fost cruțat de ochiul și mintea acestui cercetător. Între alie, pomeneș deosebite vizita ce a făcut în toamna anului 1903, satului Bogdana, însoțit de Teoharie Anonovici, după invitația preotului Ioan Anonovici, ce lucra la monumentală istoria a aceluși sat, premiați în urmă de Academia Română.

Ceoaș a observat, pe deasurte istorice ale acestui sat, în alie, desigur, la stădiile sale de mai târziu asupra diverselor aspecte ale Mării Sarmatice.

Cu înima strălăită mărturisă că spațiul nu permită să scrie, chiar pe scurt, ceace amănunțit a scris d-l Simionescu, pe capitolul, așa cum gruparea d-l Macovei, marea umitoare a fostului său profesor.

Mă mărginesc să notez că numărul lucrărilor d-lui Simionescu se ridică la 1630, în care se mai adăugă peste 500 note și recenzii, răspândite în toate revistele științifice și literare, ce au apărut în țară la noi.

În adăvăr o muncă umitor de uriașă.

C. Th. M.

Informații

Facem cunoscut tuturor autorilor de lucrări religioșe, morale și teologice, să prezinte spre a fi cenzurate, manuscrisurile ce urmează a fi tipărite, în zărele sau revistele locale, la Prefectură unde vor fi cerduți de către pămîntele Econ. Ioan D. Leon, delegatul P. S. Episcop Grigorie Leu al Hușilor, în acest scop.

Familia Ghimșu aduce distincție mulțumiri tuturor acoloror, care au arătat o deosebită atenție cu privire la moștenirea mult regretatului lor părinte.

D-lă Neguș Florina, jandarmul plătitor-camion, din comasa Corcovă județul Tutova, aduce la 15 Iunie 1942, la comasa Pășoi din județul Satu-Mare a stat terere pentru schimbarea năvălă și a tratăriei de „Noș” în onca de „Noș” pentru a se naști Florina Gă Neguțescu.

În carul lună Februarie, d-l Col. I. C. Zănescu, prefectul județului, în fața inspecciei administrative a constătat următoarele:

1. Comasa Murgeni, 1 Spitalul coadaș cu ordina și țării deșărtărită curățenie, ceace Tă încut să aduc elogi medicali respectiv.

2. Școala cu frecvență slabă, învățătorul Ilicănu și datoria, coadaș bine și o cantină școlară.

3. Școala prevăzută coadaș, cu constăta de colaburarea unui de formă, tabelelor de prestație la șeragaș, și fără plan de activitate.

4. Școala zătoarilor și a delegațiilor alieși din plasa M. Kostașca Epăreanu.

ce a funcționat cu seria I în comasa Murgeni, bine coadaș, dar cu frecvență slabă.

5. Locuitorii și copiii prost îmbrăcați și țără stare de curățenie ce lăș de doriș. Situația financiară, cu mică lipsuri, mulțumitoare, acte justificative necomplete.

Comasa Popeni. 1. Localul primăriei notu murdărie de necoresc; cancelaria instalată țără știră curățenie, în celelalte camere dispozitie unelte agricole; la astrea s'au lăsat nete pe dășnea. Moștenirile oficiale distrușe, lucrările șeragaș; ordinele vechi și perimate alieșate, iar cele noi aruncate prin șeragaș; răștințele de prestație anuale de formă; Aliat pămîntul, cât și notarul au fost suspendați și deși în judecătura șabotă.

2. Percepția în aciași stare de murdărie; șosea dărămnă, dăștare aruncate pe șose, încoșărită staba; nu s'a încasat mică parte din dăște. Lucrările pregătitoare pentru proiectul de buget încoșărită.

3. Școala funcționantă în local raportat cu o frecvență de 85%; învățătorii își fac datoria mulțumitor; școala de gospodărie are de asemenea o activitate îndeșăbită. Cantina școlară coadaș bine.

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 28 Martie 1942, orele 11 se arundăza cu licitație publică, Moșra Tărnăveni din județul Sălaj, Palera lângă gara Bărlad, proprietate a N. R., prin expozitia dela eredită Aron Glesberg, compoză din două părți petre și alie expozite, fără notă, așa cum rezaltă din copia de expropriere.

Condițiile de arundăza se pot vedea la cancelaria spitalului.